



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členiek senátu JUDr. Evy Hudobovej a Mgr. Lubomíry Kúdelovej v právnej veci navrhovateľa: **M.**, D., X., IČO: X., proti odporcovi: **J.**, advokát, V., X., správca konkurznej podstaty P., D., IČO: X., zast. J., advokát, N., X., **o určenie pravosti pohľadávky vo výške 170 288,82 eur (5 130 121,22 Sk)**, o odvolaní navrhovateľa a odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 14 Cbi 13/04-99 zo dňa 30. januára 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Cbi 13/04-99 zo dňa 30. januára 2008 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** nahradiť odporcovi trovy odvolacieho konania na účet jeho právneho zástupcu v sume 283,60 eur.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom návrh zamietol. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť 11 678,- Sk na náhradu trov konania odporcu, na účet právneho zástupcu odporcu, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa žalobou doručenou súdu dňa 24. 03. 2004, domáhal voči odporcovi určenia, že pohľadávka navrhovateľa vo výške

5 130 121,22 Sk, sa priznáva so zaradením do 1. triedy a z toho pohľadávka vo výške 1 130 121,22 Sk, je pohľadávkou na oddelené uspokojenie. Súd konštatoval, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09. 12. 2003 č. k. 6K 40/03-48, bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu P. so sídlom V., 972 23 D., IČO: X.. Do funkcie správcu konkurznej podstaty bol ustanovený J., advokát, Advokátka kancelária P., X.. Konkurznou prihláškou zo dňa 02. 01. 2004 si navrhovateľ, ako veriteľ uplatnil v konkurznom konaní úpadcu pohľadávku vo výške 7 625 131,73 Sk ako pohľadávku 1. triedy. Mal za to, že jeho pohľadávka vznikla na základe zmluvy o pôžičke č. 1.408/P-96/PBPF zo dňa 05. 12. 1996, na nákup kolesového ťahača CASE – Magnum 7240, kombinátora II, 6m-KVERNELAND, poloneseného obrábacieho pluhu KVERNELAND PS 100-5 radličného s prídavným párom radlíc k pluhu PS 100 a Zmluvy o pôžičke 1/97 na rekonštrukciu silážneho žľabu a dobudovanie žumpy v PHO II.

Na prieskumnom pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 24. 02. 2004 správca konkurznej podstaty z prihlásenej pohľadávky 7 625 131,73 Sk, priznal pohľadávku vo výške 2 495 010 51 Sk so zaradením v 1. triede, z toho na oddelené uspokojenie priznal pohľadávku vo výške 495 010,51 Sk.

Navrhovateľ si preto uplatnil svoj nárok incidenčnou žalobou.

Z písomných dokladov tvoriacich obsah spisu vyplýva, že M. (navrhovateľ) a P. so sídlom v Dolných Vestenicicach (úpadca) v súlade so zákonom č. 40/1994 Z.z. o štátnom podpornom fonde pôdohospodárstva potravinárstva, uzatvorili dňa 05. 12. 1996 Zmluvu o pôžičke č. 1.408/P-96/PBPF, podľa ktorej poskytol navrhovateľ pôžičku v sume 1 900 765,- Sk na nákup kolesového ťahača CASE Magnum 7240-181 kW/246/PS, combunátora 11,6m – KVERNELAND, poloneseného obrábacieho pluhu KVERNELAND PS 100 5-radličného s prídavným párom radlíc k pluhu PS 100. Na zabezpečenie tejto pohľadávky bola dňa 05. 12. 1996 uzatvorená Zmluva o zriadení záložného práva k hnuiteľnej veci č. 1.408/P-96/PBPF. K hnuiteľnému majetku založenému podľa tejto Záložnej zmluvy bola dňa 15. 05. 2003 vykonaná registrácia v Notárskom centrálnom registri záložných práv. Keďže pôžička nebola splatená zmluvne dohodnutým spôsobom, M. začalo dňa 03. 09. 2001 vymáhanie nesplatenej časti

v správnom konaní vydaním rozhodnutia č. 3294/50/00-100 a dňa 20. 02. 2002 splnomocnila J., advokáta, Advokátka kancelária, N., S. zastupovaním v exekučnom konaní v zmysle vydaného rozhodnutia.

Ďalej navrhovateľ uzatvoril dňa 24. 02. 1997 Zmluvu o poskytnutí finančných prostriedkov štátneho fondu ochrany a zveľačovania poľnohospodárskeho pôdneho fondu č. 1/97, podľa ktorej poskytol úpadcovi pôžičku v sume 6 374 000,- Sk na rekonštrukciu silážneho žľabu a dobudovanie žumpy v PHO II. Keďže si úpadca neplnil splátkové povinnosti v zmysle uzatvorenej zmluvy o pôžičke, M., začalo vymáhanie nesplatennej časti v správnom konaní vydaním rozhodnutia ministra č. 3394/79/00-420 zo dňa 03. 09. 2003. Navrhovateľ v žalobe tvrdí, že pohľadávka z titulu poskytnutej pôžičky č. 1.408/P-96/PBPF, popretá odporcom v časti 1 130 121,22 Sk, bola navrhovateľom vymáhaná už pred vyhlásením konkurzu a to v zmysle rozhodnutia ministra č. 3294/50/00-100. Toto rozhodnutie sa stalo právoplatným a vykonateľným 27. 12. 2001, a tak i uplatnená konkurzná pohľadávka sa stala vykonateľnou.

Pohľadávka z titulu poskytnutej pôžičky č. 1/97, popretá odporcom v časti 4 000 000,- Sk, bola navrhovateľom vymáhaná už pred vyhlásením konkurzu a to v zmysle rozhodnutia ministra č. 3294/79/00-420. Toto rozhodnutie sa stalo právoplatným a vykonateľným 23. 09. 2003, a tak i uplatnená konkurzná pohľadávka sa stala vykonateľnou.

Krajský súd konštatoval, že medzi účastníkmi konania je nesporné, že medzi úpadcom a navrhovateľom boli uzatvorené nasledovné zmluvy: Zmluva o pôžičke č. 1.408/P-96/PBPF zo dňa 05. 12. 1996, Zmluva o zriadení záložného práva k hnutelnej veci č. 1.408/P-96/PBPF zo dňa 05. 12. 1996, Zmluva o poskytnutí finančných prostriedkov Štátneho fondu ochrany a zveľačovania poľnohospodárskeho pôdneho fondu č. 1/97. Ďalej je nesporné, že dňa 03. 09. 2001, začalo M. vymáhanie nesplatennej časti v správnom konaní vydaním rozhodnutia č. 3294/50/00-100 a dňa 03. 09. 2003 vydaním rozhodnutia ministra č. 3394/79/00.

Súd posúdil pohľadávku navrhovateľa prihlásenú v konkurznom konaní úpadcu P. D. ako nárok vyplývajúci zo zmlúv o pôžičke podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka.

Ust. § 5 odsek 5 Zákona č. 40/1994 Z.z. o štátnom podpornom fonde pôdohospodárstva a potravinárstva v znení neskorších predpisov je len právnym titulom, na základe ktorého môže ministerstvo poskytnúť peňažné prostriedky a následne ako zmluvná strana uzatvoriť zmluvu. V opačnom prípade by totiž ministerstvo ako subjekt verejného práva nemohlo konať týmto spôsobom.

V zmysle zmluvy č. 1/97 sa úpadca zaviazal na splatenie splátok v lehote od 30. 09. 1997 do 30. 09. 2000. Z tejto zmluvy si navrhovateľ prihlásil ako pohľadávku sumu 6 000 000,- Sk. V zmysle Zmluvy č. 1.408/P-96/PBPF sa zaviazal úpadca na splatenie splátok v lehote od 31. 03. 1997 do 30. 09. 1999. Z tejto zmluvy si prihlásil navrhovateľ ako pohľadávku sumu 1 625 131,73 Sk.

Podľa ustanovenia § 391 odsek 1 Obchodného zákonníka pri právach vymáhateľných na súde, začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

V zmysle ust. § 391 odsek 2 Obchodného zákonníka pri práve na čiastkové plnenie plynie premlčacia doba pre každé čiastkové plnenie samostatne. Ak sa pre nesplnenie niektorého čiastkového záväzku stane splatný celý zväzok, plynie premlčacia doba od doby splatnosti nesplneného záväzku.

Podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

V zmysle ust. § 402 Obchodného zákonníka premlčacia doba prestáva plynúť, keď veriteľ za účelom uspokojenia alebo určenia svojho práva urobí akýkoľvek právny úkon, ktorý sa považuje podľa predpisu upravujúceho súdne konanie za jeho začatie, alebo za uplatnenie práva v už začatom konaní.

Je nesporné, že v danom prípade bolo právo navrhovateľa vymáhateľné súdnou cestou (žaloba na plnenie podľa ust. § 80 písm. b/ OSP). Rovnako je nesporné, že od splatnosti dlhu v časti 5 130 121,22 Sk uplynuli ku dňu doručenia konkurznej prihlášky na súd, viac ako štyri roky.

Súhlasne s odporcom má súd za to, že pohľadávka navrhovateľa je v celom rozsahu premlčaná.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd preto žalobu zamietol.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 OSP v súlade s výsledkom sporu tak, že v konaní úspešnému odporcovi vznikol nárok na ich náhradu.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie navrhovateľ vo veci samej a odporca proti výroku o trovách konania.

Navrhovateľ v odvolaní navrhol, aby odvolací súd časť výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ktorým súd návrh zamietal zmenil tak, že pohľadávka navrhovateľa vo výške 5 130 121,22 Sk, sa priznáva so zaradením do I. triedy a z toho pohľadávka vo výške 1 131 121,22 Sk, je pohľadávkou na oddelené uspokojenie a v časti výroku, ktorou navrhovateľ je povinný zaplatiť 11 678,- Sk na náhradu trov konania odporcu, rozsudok zrušil. Má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a nesprávne právne posúdil vec. Nestotožňujeme sa s názorom, že zmluvy č. 1.408/P-96/PBPF z 05. 12. 1998 a 1/97 je potrebné považovať za zmluvy o pôžičke, ktoré boli uzatvorené podľa § 657 Občianskeho zákonníka a na základe týchto zmlúv sa úpadca stal vlastníkom peňažných prostriedkov a potom jedna zo zmluvných strán nie je oprávnená svojim vlastným rozhodnutím vymáhať pohľadávku v správnom konaní, ale len súdnym konaním. Zmluva č. 1 408/P-96/PBPF bola uzatvorená podľa § 5 ods. 5 zákona č. 40/1994 Z.z. o Š., ako zmluva o forme podpory z uvedeného fondu. Zmluva č. 1/97 bola uzavretá v zmysle článku 9 Smernice M. č. 1075/95-320, ktorou sa vyhlasuje účel spôsob poskytnutia prostriedkov Štátneho fondu ochrany a zveľad'ovania poľnohospodárskeho pôdneho fondu. Predmetnú smernicu vydalo M.

v zmysle § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky 76/1993 Z.z., ktorým sa upravujú podmienky a spôsob poskytovania prostriedkov štátneho fondu. Finančné zdroje, s ktorými fondy disponovali, boli prostriedkami štátneho rozpočtu. Podľa § 47 ods. 5 písm. a/ zákona č. 303/1995 Z.z. o rozpočtových pravidlách, odvod a penále za neoprávnené použitie a zadržanie prostriedkov rozpočtu štátnych fondov, ukladá a vymáha ústredný orgán, ktorý vykonáva správu štátneho fondu, v danom prípade M., čo vykonalo rozhodnutím číslo 3294/50/00-100 z 03. 09. 2001 za poskytnuté prostriedky zo zmluvy 1.408/P-96/PBPF, a rozhodnutím číslo 3294/79/00-420, z 03. 09. 2003 za finančné prostriedky poskytnuté na základe zmluvy 1/97. Voči týmto rozhodnutiam v tom čase povinný P. D., nepodalo opravný prostriedok, čím sa stali rozhodnutia právoplatnými a vykonateľnými. Navrhovateľ si pohľadávku vyplývajúcu z rozhodnutia číslo 3294/50/00-100 z 03. 09. 2004 na pohľadávku 1 130 121,22 Sk, vymáhal cestou exekútorského úradu pred začatím konkurzného konania. Pohľadávku z titulu poskytnutia finančných prostriedkov štátneho fondu ochrany a zveľačovania poľnohospodárskeho pôdneho fondu na základe rozhodnutia M. č. 3294/79/00-420, si navrhovateľ nemohol vymáhať exekúciou, nakoľko na majetok odporcu bol Krajským súdom v Bratislave vyhlásený konkurz. Z uvedeného nemôže byť dôvodom popretia prihlásených pohľadávok skutočnosť, že navrhovateľ, ako konkurzný veriteľ, nepredložil doklad o tom, že ním uplatnené pohľadávky, nie sú premlčané. Má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a nesprávne právne posúdil vec.

Odporca podal odvolanie proti výroku o trovách konania. Poukázal na to, že v predmetnom konaní si odporca vyčíslil trovy tohto konania na celkovú sumu 87 561,- Sk, pričom tieto trovy pozostávali z trov právneho zastúpenia, ktoré vznikli na základe zastupovania odporcu, pri niektorých úkonoch v tomto súdnom konaní, advokátom, J.. Vyššie uvedené trovy právneho zastúpenia boli pritom podrobne vyčíslené za 4 úkony právnej služby v hodnote jedného úkonu 23 050,- Sk, pričom hodnota úkonu je určená podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z., 4 x režijný paušál vo výške 178,- Sk v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky, cestovné výdavky: cestovné za trikrát prejdenú vzdialenosť 100 km na trase Trnava – Bratislava a späť a to 750,- Sk, ako náhrada pohonných hmôt (39,10 Sk za 1 liter pohonných hmôt pri spotrebe

6,4 litra/100 km) a 1 860,- Sk ako amortizácia motorového vozidla (300 km x 6,20 Sk), t.j. spolu 750,- Sk + 1 860,- Sk.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že súhlasí s rozhodnutím prvostupňového súdu a stotožňuje sa s jeho závermi. Navrhovateľ poskytol úpadcovi finančné prostriedky v celkovej výške 10 164 765,- Sk, na základe troch zmlúv a to Zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov Š. č. 1/97 zo dňa 24. 11. 1997 na sumu 6 374 000,- Sk, Zmluvy o pôžičke zo Š. č. 1.408/P-96/PBPF zo dňa 05. 12. 1996 na sumu 1 900 765,- Sk a Zmluvy o pôžičke z prostriedkov Š. č. 1.34/P-98/PBPF zo dňa 27. 07. 1998 na sumu 1 440 000,- Sk. Závazkovo právne vzťahy založené týmito zmluvami medzi navrhovateľom a úpadcom, majú charakter pôžičky, pričom výraz pôžička, je v predmetných zmluvách viackrát obsiahnutý. Vzťahujú sa podľa názoru odporcu na právne vzťahy založené týmito zmluvami ustanovenia Obchodného zákonníka. Táto skutočnosť vyplýva z toho, že obsahom predmetných zmlúv je poskytnutie určitej sumy peňažných prostriedkov zo strany navrhovateľa (ako veriteľa) úpadcovi, na požiadanie úpadcu (ako dlžníka), pričom úpadca sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť navrhovateľovi a zaplatiť mu úroky, tak ako to pri zmluve o úvere vyžaduje ustanovenie § 497 OBZ. V zmysle § 269 ods. 1 OBZ sa tak na predmetné zmluvy uzavreté medzi navrhovateľom a úpadcom použijú ustanovenia o konkrétnom zmluvnom type upravenom v Hlave II, tretej časti Obchodného zákonníka, konkrétne ustanovenia Zmluvy o úvere. Aplikácia ustanovení Obchodného zákonníka upravujúcich Zmluvu o úvere na predmetné záväzkovo-právne vzťahy medzi navrhovateľom a odporcom takisto vyplýva aj priamo z ustanovenia bodu 11.8. Zmluvy č. 1.408/P-96/PBPF, podľa ktorého: „ak nie je v tejto zmluve uvedené inak, platia pre vzťah z tejto zmluvy ustanovenia Obchodného zákonníka pre zmluvu o úvere“. Odporca považuje tvrdenia navrhovateľa, že právne vzťahy medzi navrhovateľom a úpadcom sa spravujú podľa § 5 ods. 5 zákona č. 40/1994 Z.z. a v zmysle článku 9 Smernice M. č. 1075/95-320, ktorú navrhovateľ vydal v zmysle § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 76/1993 Z.z. za účelové a nesprávne. Uvedené predpisy totiž neobsahujú úpravu osobitného, špeciálneho zmluvného typu, na základe ktorého by sa z predmetných fondov poskytovali peňažné prostriedky. Tieto predpisy sú len podkladom k tomu, že

navrhovateľ bol oprávnený poskytnúť odporcovi finančné prostriedky na určitý účel. Finančné prostriedky boli pritom zo Š. Š. úpadcovi poskytnuté plne v súlade s uvedenými predpismi, ktoré upravujú podmienky poskytovania prostriedkov z týchto fondov. Keďže úpadca splnil podmienky, ktoré predmetné predpisy vyžadujú pre poskytnutie finančných prostriedkov z týchto fondov. Postup navrhovateľa t. j. vydanie rozhodnutí v správnom konaní za účelom vymáhania záväzku zmluvnej strany, nie je podľa názoru odporcu v súlade so zákonom, pretože predmetné rozhodnutia nespĺňali základné atribúty rozhodnutí vydaných v správnom konaní, ktoré vyžaduje ustanovenie § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, keďže tieto rozhodnutia neboli v súlade so zákonom a navrhovateľ nebol na ich vydanie príslušný.

Vydanie predmetných rozhodnutí navrhovateľa, je aj v rozpore so zásadou rovnosti zmluvných strán, ktorou sa spravujú záväzkovo právne vzťahy. Takýmto spôsobom bolo úpadcovi znemožnené akýmkoľvek spôsobom sa brániť voči uplatnenému nároku navrhovateľa, napríklad aj vznesením námietky premlčania, pretože je zrejmé, že v čase vydania predmetných rozhodnutí zo strany navrhovateľa, t. j. dňa 03. 09. 2001 a 03. 09. 2003, boli už práva na plnenie niektorých častí vymáhaných pohľadávok, premlčané. Z uvedených dôvodov nemohlo ani dôjsť k pretrhnutiu premlčacej lehoty, tak ako to vyplýva z argumentácie navrhovateľa, nehovoriac o tom, že navrhovateľ predmetné rozhodnutia k prihláškam do konkurzu na majetok úpadcu nepriložil, tak ako to pre exekučný titul vyžaduje § 20 ods. 2, posledná veta ZKV, a odporca tak nemal v čase popierania predmetných pohľadávok žiadnym spôsobom preukázanú ich vykonateľnosť. Navyše v prospech argumentácie odporcu o tom, že akékoľvek nároky navrhovateľa voči úpadcovi mali byť vymáhané súdnou cestou a nie vydaním rozhodnutia v správnom konaní zo strany navrhovateľa, svedčí aj dohoda zmluvných strán, obsiahnutá v predmetných zmluvách o tom, že akékoľvek spory vyplývajúce z predmetných zmlúv, budú zmluvné strany riešiť súdnou cestou. Z vyššie uvedeného vyplýva, že odporca bol na prieskumnom pojednávaní oprávnený poprieť časť pohľadávok navrhovateľa voči úpadcovi z dôvodu ich premlčania tak, ako to aj spravil, pretože navrhovateľ si svoje nároky na peňažné plnenie od úpadcu uplatnil až podaním prihlášok do konkurzného konania na majetok úpadcu dňa 13. 01. 2004 a dňa 15. 01. 2004, pričom vydanie rozhodnutí v správnom konaní zo strany navrhovateľa nemožno považovať za uplatnenie práva v zmysle § 402 a nasl. Obchodného zákonníka. Z tohto dôvodu považuje odporca

rozhodnutie prvostupňového súdu za správne a žiada odvolací súd, aby toto rozhodnutie potvrdil a zaviazal navrhovateľa na náhradu trov konania.

Navrhovateľ na odvolanie odporcu sa vyjadril podaním zo dňa 27. 05. 2008. Poukázal na to, že odporca svoje právo na priznanie trov konania vo výške 84 561,- Sk, odvodzuje z toho, že hodnotu tohto práva je možné vyjadriť v peniazoch a v prípade úspechu navrhovateľa vo veci by bol odporca povinný túto sumu navrhovateľovi aj platiť. Má za to, že v dobe, keď bolo o incidenčnom spore rozhodované, nebol známy skutočný rozsah uspokojenia spornej pohľadávky z konkurznej podstaty (ten sa určí až na základe právoplatného rozvrhového uznesenia), preto nemožno predmet týchto incidenčných sporov oceniť, a ocenenie nemožno odvodiť ani z výšky prihlásenej pohľadávky. Predmetom daného konania je určovací petit, z ktorého sa vyrubuje súdny poplatok vo výške 3 000,- Sk, preto aj odmena za zastupovanie by mala zodpovedať tejto skutočnosti. Nakoľko v spore o určenie pravosti pohľadávky nemožno predmet konania oceniť peniazmi. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd odvolanie odporcu ako nedôvodné zamietol v celom rozsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec v medziach odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniam účastníkov nie je možné vyhovieť.

Predmetom odvolacieho konania je nárok uplatnený navrhovateľom o určenie pravosti pohľadávky vo výške 170 288,82 eur, ako pohľadávky 1. triedy, ktorá navrhovateľovi mala vzniknúť na základe zmluvy o pôžičke č. 1.408/P-96/PBPF zo dňa 05. 12. 1996 a zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov štátneho fondu ochrany a zveľaďovania poľnohospodárskeho pôdneho fondu č. 1/97 zo dňa 24. 02. 1997.

Na prieskumnom pojednávaní dňa 24. 02. 2004 poprel správca konkurznej podstaty úpadcu z celkovej, navrhovateľom prihlásenej sumy 7 625 131,73 Sk, sumu 5 130 121,22 Sk, z toho ako pohľadávku s právom na oddelené uspokojenie poprel sumu 1 130 121,22 Sk. Dôvodom na popretie uvedených súm bola skutočnosť, že práva na plnenie navrhovateľom prihlásených pohľadávok, boli v čase podania

prihlášky do konkurzného konania na majetok úpadcu premlčané, pretože navrhovateľ si uplatnil predmetné pohľadávky prihláškami doručenými na súd dňa 13. 01. 2004 a dňa 15. 01. 2004, pričom od splatnosti popretých častí prihlásených pohľadávok navrhovateľa, ktoré sa stali splatnými dňa 30. 09. 1999 a skôr uplynuli viac ako štyri roky.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie, či súd prvého stupňa rozhodol správne, keď vyslovil, že zmluvu o pôžičke č. 1.408/P-96/PBPF zo dňa 05. 12. 1996 a zmluvu o poskytnutí finančných prostriedkov štátneho fondu ochrany a zveľaďovania poľnohospodárskeho pôdneho fondu č. 1/97 zo dňa 24. 02. 1997, je potrebné považovať za zmluvy o pôžičke, ktoré boli uzatvorené podľa § 657 Občianskeho zákonníka.

Podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa ustanovenia § 391 odsek 1 Obchodného zákonníka pri právach vymáhateľných na súde, začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

V zmysle ust. § 391 odsek 2 Obchodného zákonníka pri práve na čiastkové plnenie plynie premlčacia doba pre každé čiastkové plnenie samostatne. Ak sa pre nesplnenie niektorého čiastkového záväzku stane splatný celý záväzok, plynie premlčacia doba od doby splatnosti nesplneného záväzku.

Podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

V zmysle zmluvy č. 1/97 sa úpadca zaviazal na splatenie splátok v lehote od 30. 09. 1997 do 30. 09. 2000. Z tejto zmluvy si navrhovateľ prihlásil ako pohľadávku sumu 6 000 000,- Sk. V zmysle zmluvy č. 1.408/P-96/PBPF sa zaviazal úpadca na splatenie splátok v lehote od 31. 03. 1997 do 30. 09. 1999. Z tejto zmluvy si prihlásil navrhovateľ ako pohľadávku sumu 1 625 131,73 Sk. Uvedené pohľadávky si

navrhovateľ prihlásil prihláškami doručenými na súd dňa 13. 01. 2004 a dňa 15. 01. 2004.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že vyššie uvedené zmluvy je potrebné považovať za zmluvy o pôžičke uzatvorené podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Vyplýva to priamo z čl. 11. 08. zmluvy č. 1.408/P-96/PBPF zo dňa 05. 12. 1996 a čl. 2 a 6 zmluvy č. 1/97 zo dňa 24. 11. 1997. Súhlasí aj s názorom krajského súdu, že ust. § 5 ods. 5 zákona č. 40/1994 Z.z. o štátnom podpornom fonde pôdohospodárstva a potravinárstva v znení neskorších predpisov, je len právnym titulom, na základe ktorého môže ministerstvo poskytnúť peňažné prostriedky a následne ako zmluvná strana uzatvoriť zmluvu a nie je možné, aby na základe rozhodnutí vydaných navrhovateľom došlo k pretrhnutiu premlčacej lehoty.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukázaním na ust. § 391 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka a ust. § 397 Obchodného zákonníka, tak ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že pohľadávka navrhovateľa z vyššie uvedených zmlúv uzatvorených podľa § 657 Občianskeho zákonníka, je v celom rozsahu premlčaná, pretože od splatnosti dlhu z týchto zmlúv v časti 5 130 121,22 Sk uplynuli ku dňu doručenia konkurznej prihlášky na súd, viac ako štyri roky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým návrh zamietol podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O odvolaní odporcu proti trovám konania rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu aj v tejto časti podľa ust. § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že prvostupňový súd pri vypočítavaní výšky trov konania priznaných odporcovi, správne konštatoval, že v spore o určenie pravosti pohľadávky, nemožno predmet konania oceniť peniazmi, preto je potrebné pri určení výšky odmeny za jeden úkon právnej pomoci postupovať podľa ust. § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Zb., t.j. sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej pomoci je 1/13 výpočtového základu (t.j. za rok 2007 predstavuje hodnota takéhoto úkonu sumu 1 369,- Sk).

Súčasne Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. o trovách odvolacieho konania v súlade s vyhl.č. 655/2004 Z.z. tak, že úspešnému odporcovi priznal trovy odvolacieho konania za tri úkony právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa, dvakrát účasť na pojednávaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky 21. 04. 2009 a 05. 05. 2009, cestovné výdavky za dvakrát prejdenú vzdialenosť na trase Trnava – Bratislava a späť a náhrada za stratu času) spolu v sume 283,60 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave 05. mája 2009

JUDr. Jana Zemaníková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková